

[Hans Kjør.]

økonomi- og budgetministeren lejlighedsvis lufter herom. Den økonomiske politik, eller måske snarere mangelen på en sådan, der har været denne regerings kendetegn i det snart forløbne folketingsår, med en voldsom oppumpning af de offentlige udgifter helt uden hensyntagen til produktionens bæreevne, giver efter min opfattelse ikke baggrund for optimisme med hensyn til en snarlig forbedring af betalingsbalanceproblematikken af varig karakter.

Når man så studerer de oplysninger, som ministeren giver i bemærkningerne til lovforslaget — oplysninger, som for øvrigt er klare og underbygger forslaget helt — om vore forpligtelser til afdrag og forrentning de næste 10 år, ja, så giver det jo nogle kolde fornemmelser ned langs ryggraden. Foreløbig kulminerer disse forpligtelser med et beløb på knap 1,6 milliarder kr. i 1978. Foreløbig, ja, for nu får tallene jo igen et vældigt skub opad, og det gør de, hver gang vi står i den situation, at vi skal forøge vores låntagning. Det er, ligesom vi nærmer os en situation, der minder om den berømte skrue uden ende, hvor den låntagning, vi har, simpelt hen nødvendiggør den næste, for at vi kan afdrage og forrente på den tidligere. Sådan kan vi tilsyneladende blive ved, hvis ikke vi gør noget virkeligt ved det.

Alt dette gør jo ikke ministerens forslag mindre påkrævet, og mit parti vil da også støtte forslagets gennemførelse. Men det giver nok anledning til at understrege, at vi løser ikke vor økonomiske problematik ved, at regeringen på enhver vis søger forlænget pusterum. En virkelig sanering af den offentlige udgiftspolitik tåler ikke længere udsættelse. Hvis regeringen virkelig ville tage fat, så ved økonomi- og budgetministeren, at der er støtte til det også fra mit parti. Der er derfor ingen gyldig undskyldning for at udsætte den nødvendige saneringspolitik længere, imens problemerne vokser og vokser, så en reel løsning bliver vanskeligere og vanskeligere.

Med den opfordring til regeringen til at

tage fat skal jeg på mit partis vegne tiltræde lovforslaget.

Damsgaard: I bladet *Aktuelt* for den 18. maj i år lød en overskrift på forsiden: „Vi låner som gale“. Det var nu private danskere, der var tale om, der lånte, som de var gale. Men hvad med staten? Der må være en grænse for, hvor længe man kan føre økonomisk politik her i landet baseret på at optage lån i udlandet. Jeg vil da ikke bestride, at optagelse af et lån, hvad enten det gælder en enkelt erhvervsvirksomhed, eller det gælder staten, i mange tilfælde kan være en såre fornuftig disposition, hvis man har tillid til ledelsen af virksomhed eller stat. Her er det det sidste, det gælder, og venstre har ikke ovenud tillid til regeringens økonomiske ledelse af vort samfund, herunder evnen til at holde statens udgifter i ave og bremse inflationen. Mon ikke der er en fare for, at store lånoptagelser i udlandet ligesom kan tilsøre vort lands virkelige valutastilling og tilsøre, hvad vi har råd til.

Det er dyrt, mener jeg, at synes rig ved hjælp af lån. Den højtærede økonomiminister oplyser, at de samlede udgifter pr. år til tilbagebetaling og forrentning af statens og anden offentlig udenlandsk gæld i 1973 vil være 1.180 mill. kr., og i 1978 vil de være steget til 1.593 mill. kr. Alle kyndige økonomer, som jeg har hørt udtale sig herom, siger, at vi hertillands har levet over evne; det har vi bl. a. gjort ved hjælp af lånte penge, og de skal betales tilbage. Det er, som jeg har nævnt, ikke småpenge, det drejer sig om.

Jeg gør ikke disse bemærkninger for at motivere, at venstre vil gå imod det foreliggende forslag til lånelov, for det vil vi ikke, men for også at tegne bagsiden af medaljen. Skal denne låntagning i stærkt stigende tempo virkelig få effekt fremover på vort samfunds økonomiske balance, kræver det en ændring i vor indre økonomiske politik, og selv om jeg naturligvis ikke her skal lægge op til en større økonomisk debat, så må jeg måske endnu en gang understrege